

Óli Jacobsen

Anna Christiansen: FRØKEN COHR VAR IKKI SO GALIN KORTINI

Anna var nú flutt frá nonnunum, men gekk framvegis í Realskúlan, har “frøken Cohr” var kendur lærari. Aftaná kríggið fekk pápin, Johan Poulsen, ein politiskan skelk.

5. partur

Eg gekk í Realskúlanum, tann reyði bygn-ingurin niðanfyri fyrrverandi kommunu-skúlan, sum nú kallast Finsen. Hann var bygður í 1916.

Ein lærarinna hjá okkum var danska frk. Cohr. Hon var nokk so strong. Hon skuldi millum annað læra okkum at binda, og tað skuldi bindast uppá danskan máta. Varnaðist hon, at bundið var uppá føroyskan máta, skuldi alt rekjast uppáftur og byrjast skuldi av nýggjum. Tað skuldi bindast sum í Danmark. Hetta hildu vit vera ógvuliga ónærsligt av henni.

Frk. Cohr var klassalærari hjá okkum, og var góð við okkara klassa.

Annars var frk. Cohr illa dámd av mongum næmingum, serliga av teimum úr sjálvstýrisheimum. Alt skuldi vera danskt, og eisini skuldi tosast danskt í skúlanum. Hetta var illa dámt av fleiri. Men næmingarnir lærdu so danskt.

Men okkara flokkur slapp heldur lættari. Vit tosaðu føroyskt, uttan at hon segði nakað um tað. Kanska bleiv hon lagiligari, sum tíðin leið.

Tað vóru nakrir dreingir, sum høvdu hug at provokera, men tá fór hon eftir yvirlæran, Christoffer Lützen, fyri at fáa skil á. Tað var onkuntíð so galið, at páparnir komu upp í leikin, men teir máttu bara ásanna, at tað vóru dreingirnir, sum vóru óargaligir.

Tað er tó viðurkent, at hon var góður lærari. Hon var fødd í 1898. Stórt sæð alla sína tíð sum lærari, var hon í Føroyum. Her virkaði hon frá 1921 til 1964. Cohr var yvirlærari frá 1959. Tá ið hon legði frá sær, flutti hon til Danmarkar. Tá fekk hon viðhvørt eisini vitjan av fyrrverandi næmingum, eisini úr sjálvstýrisheimum.

Hans Andreas gekk ofta í øðrum heimi

Ein annar kendur lærari var Hans Andreas Djurhuus. Í frikorterunum gekk hann ofta sum í øðrum tonkum í skúlagarðinum. Tá

hendi stundum, at hesir somu dreingir hongdu klemmur upp í jakkavelið hjá honum, uttan at hann ansaði eftir tí. Og øll fingi ein látur burtur úr.

Eg gekk fyra ár í realskúla. Tey seinnu tvey árinu búði eg hjá hjá Hansinu Rein, sum var ein kend lærarinna. Frú Rein flutti tá til Kollafjarðar. Fólk ræddust týsku bumbuflogfórini, sum stundum vóru yvir Havnini.

Aftaná realskúlan var eg heima á Strondum í eitt ár. Sum flest onnur høvdu vit kúgv, seyð og høsn, og tað varð hoyggjað um summarið, so tað var nóg mikið at gera.

Hetta árið var eg eisini á einum stytttri skeiði hjá nonnunum. Hetta minti um eitt húsarhaldsskeið.

Á posthúsið

Tá ið eg hevði verið heima í eitt ár, søkti posthúsið í Havn eftir fólki. Eg søkti og fekk lærupláss. Har var eg í nøkur ár.

Postmeistari var Johan Danielsen. Hann var sonur tann kenda C.C. Danielsen, sum var bæði postmeistari og sparikassastjóri. Pápi Johan var pápabeiggi Victor Danielsen og mammabeiggi D.J. Danielsen, Dollin, sum er kendur frá sínum leikluti í søguni hjá Congo.

Johan sat í sínum litla kontóri, har tað var opið út til tað stóra kontórið, so hann kundi fylgja við, hvat ið hendi. Tað merktist eisini munur á, tá ið hann var úti og inni.

Tað vóru nógvir kendir menn, sum tá arbeiddu á posthúsinum sum Pedda Post, Jákup Zahle, Terje Andresen og aðrir. Postmeistararnir Danielsen hava annars verið kendir fyri at vera nakað bráðir, men Johan var ógvuliga reellur maður. Var nakað, so segði hann tað hampiliga.

Johan var postmeistari frá 1922 til 1953, og er tann, sum hevur sitið longest í hesum starvi.

Hann var annars eisini tingmaður fyri sambandsflokkinn frá 1932-1936 og frá 1940-1943, so hann og pápi hava kenst væl. Hann arbeidði á postverkinum frá 1904-1953, og hann var postmeistari frá 1922,

Realskúlin, har Anna hevði Hans Andreas Djurhuus sum lærara

og til hann legði frá sær. Mamma hansara var Anna Sofía, ættað úr Porkeri, sum var mostur Kristian Djurhuus, løgmann. Hon var kend sum heimadoktari. Hon kundi grøða sjúkur, sum læknarnir ikki kundi gera nakað við.

Johan var giftur við Margrethu, f. Müller. Tey fingi fleiri børn, men tey doyðu øll smá. Johan var annars nevndarformaður í sparikassanum í fleiri ár.

Vanlukkan við Lincoln City

Hetta var undir krígunum. Tá ið eg búði hjá Hansinu Rein var tað, at enski trolarin Lincoln City varð torpederaður á Havnarvág. Vit sóu tað ikki, men vit hoyrdu buldrið. Húsið ristist so illa, at telefonin,

Frk Cohr var ein umstríddur lærari

sum stóð á einum borði, fór á gólvið. Tað vóru fleiri av manningini, sum doyðu, meðan aðrir vórðu bjargaðir av havnarmonnum, sum gjørdi skjótt av og bjargaðu teimum, sum kundu bjargast.

Petur, sum eg seinni giftist við, stóð tá í smiðjulæru hjá mammubeiggjanum Wenzel Petersen, tá ið hetta hendi. Teir flotaðu alt fyri eitt bát og fóru út at bjarga manningini. Har kom hann at taka ein deyðan og sera illa farnan mann upp úr sjónum. Hetta var hart hjá honum.

Petur fortaldi, at hann var umborð á einum trolara, sum lá á molanum og reinsaði ein ketil, tá ið hetta hendi. Hann fór at bjarga beinanvegin eftir bumbubrestin. Teir fingi seinni harða ábreiðslu frá bretum, tí teir vóru farnir út, áðrenn loyvi var givið.

Tá ið eg byrjaði á posthúsinum, búði eg niðast á Tinghúsvegnum hjá Anthon Degn. Pápi og hann kendust, og hetta gjørdi, at eg slapp at búgva har. Men pápi álegði Anthon at ansa eftir, at eg ikki kom ov seint til hús. Hetta argaðist eg um tá, men nú skilji eg tað væl.

Hetta var ógvuliga høgligt, beint við posthúsið.

Søgan hjá Anthon er í stuttum, at hann var fyrst í handli hjá gamla Restorff. Hann var telefonstjóri frá 1906, tá ið telefonverkið varð sett á stovn, og til 1912. Telefonstøðin var hesa tíðina heima hjá honum sjálvum.

Katrina vermóðir, starvaðist á telefonstøðini frá byrjan av. Annars var ein tann fyrsta “telefondaman” Anna, dóttir Djóna í Geil. Hon giftist við Andreas Ziska. Tær hava tískil arbeitt saman.